

Казка про двох пальців (скорочено)

Емма Андієвська

Емма Андієвська

Казка про двох пальців

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Колись рука мала сім пальців, але два найменші пальці засперечалися за ліпше місце, а до них приєдналася й решта. Найменші пальці твердили, що вони почувають у собі несусвітню силу, яка ладна змусити обертати назад планети, а з дня робити ніч, і тому саме їм належить більша шана. Та ніхто їм не вірив, тому вночі вони сплигнули вниз і пішли в світ, щоб здобути собі слави і знайти суддю, який розсудив би, котрий з них має зайняти перше місце на руці. Один палець подався одним шляхом, а другий – іншим, та за якийсь час вони стрілися біля королівства на самому кінці світу.

На вході до королівства стояли вартові й бавилися в присмерку білими мишами, аби не поснути від нудьги. Вони перегородили пальцям дорогу. Пальці пояснили, що шукають суддю, хоч ця думка перестала вже пекти їх, як це було раніше, але щоб не блукати по світі з порожньою головою, вони її ще трималися. Пальців провели до королівського палацу, де жила її величність Гасова Лампа. Новоприбулим веліли іти навшпиньках і не робити вітру. Пальці зиркнули один на одного, і їм закортілося посміятися з такої перестороги, однак вартові попередили, що за сміх тут карають на голову. Пальці познайомилися з Лампою, за якою ходив величезний почт, який говорив через мушлі-хукальця, щоб часом не задмухати володарки.

Пальці попросили розсудити їх. Королева запропонувала пальцям стати її лицарями і боротися з володарем Вогненної Свічки, але її вороги невидимі і завжди з'являються там, де їх не вгледити, а коли вгледити, то вже запізно, і з ними неможливо боротися. За службу королева обіцяла розсудити пальців. Пальці попросили пустити їх на боротьбу з невидимими ворогами, бо їм хотілося добігти нарешті до того місця, де можна вільно сміятися.

Вартові вивели пальців на кінець королівства і подарували на прощання білу мишу. Коли вартові зникли, пальці вирішили нареготатися, перш ніж вирушати в бій. Вони попадали на землю, хапаючися за животи й регочучи. А реготали вони і з того, що тепер вони лицарі королеви Лампи, і з того, що говорили вартові, і з білої миші, яка від сонця осліпла й не рухалася, і з того, що їм довелося досі побачити. Тому коли на них напали невидимі вороги, пальці їх просто не зауважили, так їх трусив довго стримуванний регіт. Від цього щирого сміху невидимі вояки гинули, а їхні удари оберталися проти них самих.

Так пальці, й самі того не зауваживши, вийшли переможцями без жодного зусилля. Проте ставши переможцями, вони раптом побачили, що самі робляться невидимими, і вмить збагнули: хто з ким бореться, той тим стає. Тому коли пальці повернулися до Лампи, щоб отримати суд, вона прогнала їх, бо те, що невидиме, не надається до послуху, а підданих без послуху не потребує жодний володар.

Тоді пальці порадилися між собою й вирішили повернутися на батьківщину-руку. Від того часу всі пальці помирилися між собою і зажили в злагоді з братами на самому краєчку руки. Тільки тепер їх ніхто не бачить. Але коли рука виконує щось справді велике, то завжди два невидимі пальці допомагають їй це вершити, бо, як відомо, все найвище й найдосконаліше, завжди – невидиме.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу